

Tevan Zsófia

Ez én vagyok, ez valamikor az 1940-es években készült, közvetlenül a háború után. 1945 őszén feljöttem Budapestre, a Műegyetemre. Akkor úgy kellett beiratkozni, nem volt felvételi. Beiratkoztam az egyetemre, ahol hatszázan voltunk egy évfolyamban. Ez nagyon sok. Tudom, a Technikus Körnek a titkára mondta is, hogy azért jönnek ennyien, mert látják, hogy Budapest romos, és fel kell építeni, vagy pedig ebben jó üzletet látnak. De nem volt mind a hatszáz valóságos hallgató, mert mindig szoktam hencegni vele, hogy a rózsadombi kéjgyilkos -- volt egy ilyen akkor --, az is például beiratkozott építészmérnök-hallgatónak. Volt akkor egy indexe, amit igazoltatásnál fel tudott mutatni. Voltak kollégiumok, de oda nem vettek föl, és akkor sok diákkal együtt kibéreltünk?, nem is béreltünk, dehogy béreltünk! Egy volksbundista németnek, akit lecsuktak, a lakása üres volt, ezt valaki kiszimatolta, és mi oda beköltöztünk, nem is tudom, hányan, mert mindig változó létszám volt. Anyukám küldött lisztet, szóval ilyen alapvető dolgokat. Az első időkben nagyon nehéz volt, még kenyérjegyem se volt, és egy hónapig csak szőlőn éltem. Úgyhogy akkor meg is utáltam a szőlőt. Az öcsém is ugyanúgy feljött az egyetemre, ő gépészmérnöknek iratkozott.